

Titel. Der er ikke et eneste Ord, der ligner noget, der har foreligget tidligere her i Tinget (Berg: Det er en Kos). Det kan godt være, det er en Kos, men formelt taget er det ikke en Kos. Jeg tror ikke, det er rigtigt at benytte sit Initiativ paa den Maade. Det ærede Medlem undersøgte saa Regeringens Lovforslag en vidtløftig første Behandling. Jeg vil ikke undersøgte Regeringens Lovforslag en første Behandling nu igen. Jeg har deltaget i en saadan før, men da sagde det ærede Medlem ikke et Ord; hans Interesse for denne Sag maa være vaagnet paa et sent Stadium, jeg kunde fristes til at sige lovlig sent; thi nu at kræve en 1ste Behandling er dog noget sent. Hvis han nu virkelig havde ønsket at sætte sit Forslag igennem, hvis han havde ønsket, at vi skulde optage en virkelig selvstændig Behandling af dette Forslag og undergive det 3 Behandlinger — thi dette kan kun blive en 1ste Behandling — saa havde han sikkert ikke valgt at stille det som Ændringsforslag til et andet Forslag, men at indbringe det som et selvstændigt Forslag, hvad det jo fuldkommen kan for tjene. Saa havde man kunnet give det en 1ste Behandling, henvide det til et Udvalg og tage Hensyn til det. Naar han nu stiller det som et Ændringsforslag til dette Forslag og forlanger, at det skal behandles her baade 1ste og 2den Gang under een Behandling, forekommer det mig at ligge overordentlig nær, at Tinget ikke vedtager Forslaget i Form af et Ændringsforslag. Saa kan det ærede Medlem sige, at Folketinget har forkastet det, men jeg tillader mig at sige, at Forslaget er opstillet paa en saadan Maade, at Folketinget omtrent ikke kan andet end forkaste det. Jeg kan altsaa ikke sige, at det er en heldig Maade, dette Forslag er kommet frem paa. Det forekommer mig ganske indlysende, og efter de Krav, det ærede Medlem stiller til andre, bliver det noget fordringsfuldt, naar han nu forlanger, at man skal behandle dette Forslag efter den Maade, det er stillet paa. Saa siger det ærede Medlem, at det er kun en 1ste Behandling, der har fundet Sted af Regeringsforslaget i Landstinget; dette var egentlig ikke fornøjet med det. Det kan saamaend gerne være, at der er nogle i Landstinget, der kunde ønske at gaa andre Veje; der er jo sagt saa meget om det deroppe. Jeg vil dog gøre opmærksom paa, at Lovforslaget er vedtaget der 2 Gange. (Afbrydelse). Ja, maasse det første Gang kun kom til 2den Behandling; men i Fjor kom det til 3dje Behandling; det har jo ligget der i hele 2 Aar. Saa kom det herved i en Form, som

Folketinget kunde tage det i; og Landstinget har haft ret megen Indvirkning paa dets Affattelse. Jeg har kun ændret et enkelt Punkt i § 28, tror jeg nok, det var, efter Landstingets Affattelse, som det ærede Medlem har saa ondt af. Altsaa, Landstinget har sat sit Præg fuldkommen paa dette Lovforslag. Jeg har maattet gøre en Ændring i Lovforslaæet paa et meget væsentligt Punkt, og denne Ændring bebudede jeg allerede i Landstinget i Fjor. Saa siger det ærede Medlem, at Indenrigsministeren har selv saa mange Tvivl om, hvorvidt Forslaget er rigtigt og har kun høstet med fremmede Tanker. Det gør det ærede Medlem vist heller ikke saa sjælden. Men Sagen er, at det kommer an paa, om man høster med dem paa den rigtige Maade og faar noget godt ud af dem. Og der har det ærede Medlem ikke været rigtig heldig, hvor han har høstet med fremmede Tanker. Her har han jo høstet med Direktør Bramsens Tanker, skønt de rigtignok ikke kendes igen i disse Klæder, der er kun svage Spor deraf. Hvad mine fremmede Tanker angaar, har jeg altid vedkendt mig, hvor Hovedmobbellen var tagen til dette Forslag, men det indeholder i øvrigt ikke saa lidt selv. At jeg har understøttet Udgivelsen af en Bog af Direktør Bramsen om denne Materie, i hvilken der tages Afstand fra Indenrigsministerens Forslag, skal vel ikke fremhæves som en Dabel mod mig. Det er kun et Bevis paa, at jeg har ønsket en alsidig Overvejelse af Sagen. Naar Direktør Bramsen er kommen til her at gøre en Antydning, der kunde misforstås, har det vist ikke været Meningens overfor mit Standpunkt. Naar det ærede Medlem siger, at jeg trænger til Overvejelse, at jeg er fuld af Tvivl, saa kan det kun skrives sig fra en enkelt Udtalelse af mig i Landstinget, og for een Gang for alle at saa slaaet fast, at det er en utidig Tale og en fejl Tale, maa jeg maasse oplæse et lille Stykke af et Slutningsforedrag, jeg holdt i Landstinget den 4de November 1889. Det er det eneste, man kan begrunde den Tvivl paa, og det er netop fra det Synspunkt, at jeg har været med til for andres Skyld at sørge for, at Sagen bliver taget op til Overvejelse, og ikke for min egen Skyld. Jeg har været sikker i mit Syn, og jeg er det endnu. Foredraget slutter saaledes: „Jeg kan meget godt forstaa, at der kan og maa optaa Tvivl, om den Vej, man er gaaet ved dette Lovforslag, er den rigtige. Det vil være i høj Grad nyttigt og ønskeligt, at denne Sag bliver behandlet baade indenfor Rigsdagen og udenfor den, for at Anskuelserne kunne komme til at klare sig. Jeg har dog den